„Jack, ik heb je nog nooit reden gegeven tot deze dwaze veronderstelling."

„Laten we dan zeggen: half krankzinnig, omdat als je mij trouwt, je iemand trouwt met geld."

„Daaraan denk ik niet!"

„Waaraan dan wel?"

„Dat ik niet gedwongen wil worden."

„Maar je wil met me trouwen."

„Ja!"

„Wel, doe het dan en neem het geld."

„Neen, neen!"

„We zouden het geld aan de armen kunnen geven."

„Wat 'n idee!"

„Wel, kunnen we niet?"

„Jack praat toch niet zoo dwaas. Het geld zou me best te pas komen."

„Zeker," zei hij nadrukkelijk, „maar, aangezien we niet trouwen is het geld voor jou van geen nut."

Op dit oogenblik klonk de introductie voor een quadrille tot hen door.

„Voor dezen dans ben ik geëngageerd," zei ze, uit zijn omarming ontsnappende.

„Wie is de gelukkige?"

„Bertie Farington!"

„O, die nabob! Zeg, Kitty, je deed verstandig als je met hem trouwde. Geen mensch zou zeggen dat hij je om je geld neemt."

„Neen, maar ze zouden zeggen dat ik hem trouwde om het zijne, Jack."

Ze vouwde haar waaier dicht en tikte hem ermee onder de kin, terwijl ze vervolgde: „Wat een malle, jaloersche jongen ben jij! Hoe zou ik hem trouwen, terwijl ik krankzinnig — o, neen, excuseer!— half krankzinnig verliefd ben op jou?"

Een heldere lach klonk door de serre terwijl ze heen zweefde aan den arm van haar cavalier, Herbert Farington, die gedurende den dans zich met haar onderhield over allerlei alledaagsche onderwerpen en haar na het beëindigen der quadrille weer bij den ongeduldig wachtenden Jack Dagnal terugbracht.

„De volgende wals is voor mij," zei hij. „Zullen we dansen?"

„Ik geloof niet dat we onze conversatie geëindigd hadden, is 't wel?" vroeg Kitty en bij stilzwijgende overeenkomst wandelden ze naar het stille hoekje tusschen de bloemen in de serre.

„Waar waren we ook weer gebleven?" vroeg Kitty, toen beiden gezeten waren.

„Je was juist aan het vertellen, dat je me wanhopig liefhebt!"

„Schaam je, Jack!"

„Maar 't is toch zoo! Dat zul je niet ontkennen!"

„Goed, 't is zoo! Dat is uitgemaakt! En ik zou je hebben willen trouwen, da's ook uitgemaakt! Maar nu zegt dat afschuwelijke testament, dat ik je trouwen mòèt en nu wil ik niet, da's ook uitgemaakt!"

„Op die manier is alles uitgemaakt, en valt er niets meer te bepraten," voegde de jonge man er mismoedig aan toe. „Mag ik rooken?"

„Dat weet je wel!"

Hij haalde zijn zilveren sigarettenkoker uit zijn zak, opende dien, nam er een sigaret uit en terwijl hij dit deed, viel er een klein opgevouwen papiertje op den vloer. Hij merkte het niet en dus vestigde Kitty er zijn aandacht op.

„Je laat een minnebrief vallen, Jack," zei ze. Hij bukte en raapte het papiertje op."

„Het is geen minnebrief," protesteerde hij, terwijl hij het weer in zijn sigarettendoos legde.

„Wat is het dan? Mag ik het zien?"

Hij overhandigde het haar. Zij vouwde het open en las het onder het licht van de groote Chineesche lantaarn, die midden tusschen de planten hing.

„Het is een gedeelte uit dat akelig testament!" zei ze teleurgesteld.

„Het is *het* gedeelte, liefste! Het is de fons et origo malorum."

„Wat is dat, Jack?"

„Latijn, Kitty!"

„Hè, vervelende jongen! Wat beteekent 't?"

„Het beteekent dat dit nietige zinnetje is de voornaamste oorzaak en bron van alle kwaad. Het beteekent," ging hij voort, welsprekend wordende, „dat deze simpele woorden het geluk in den weg staan van twee jonge, minnende harten. Het beteekent...."

„Stop, Jack! Je wordt romantisch!"

„In 't geheel niet! Ik constateer slechts feiten."

„Lees dan de feiten in hun eigen koele wettelijke phraseologie," beval ze, terwijl ze haar ontplooiden waaier zacht op de tonen van den „Il Bacio"-wals, die juist gespeeld werd, heen en weer bewoog.

Jack wierp zijn sigaret weg, schraapte zijn keel als wilde hij een lange toespraak houden en las van het blaadje papier:

„En in geval mijn nicht, Kate Weston, huwt met voornoemden Jack Dagnal, binnen een jaar na dagteekening van dezen mijn uitersten wil, vermaak ik aan haar een som van tweehonderdduizend gulden. Doch in geval zij weigert dezen achtenswaardigen jongeman...."

Kitty schoot in een schaterlach en Jack hield dus even op.

C. C. VAN SCHOONHOVEN,
als de Pastoor van Neuvilette, in welke rol hij zijn 40-jarig jubileum als tooneelspeler viert. *(foto Couvée).*

„Zal ik vervolgen?" vroeg hij, trachtende een ijzigen toon aan te slaan, hetgeen totaal mislukte.

„Ja, zeker!"

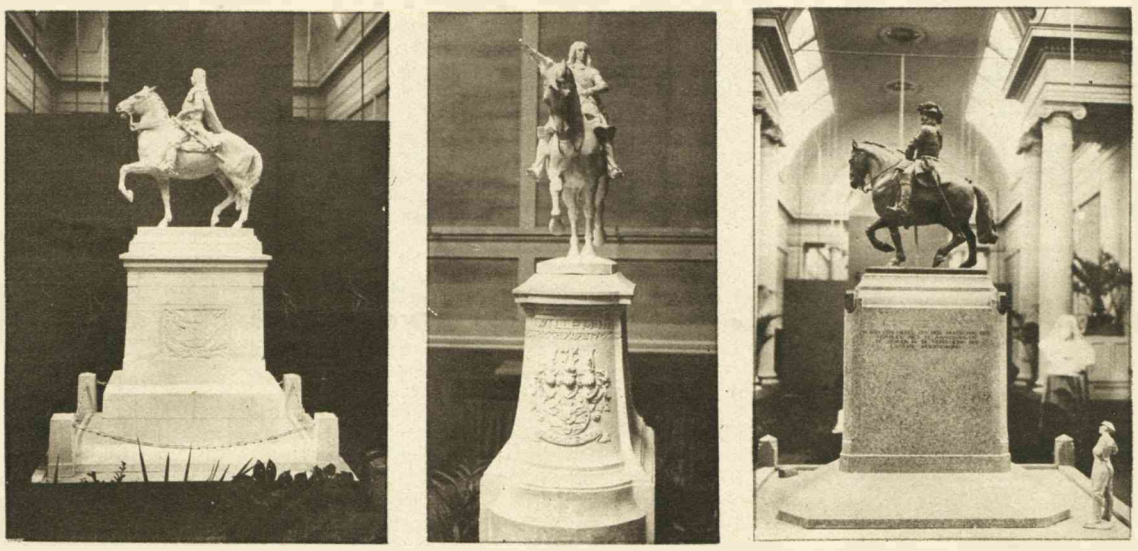
„Welnu," ging hij voort, „mocht zij weigeren te huwen met dezen achtenswaardigen jongeman," — zij smoorde een opkomenden lach en hij las verder — „zooals ik vrees, dat zij doen zal, wetende welk een eigenwijs, stijfkoppig, grillig en dom meisje..." — „O, hemeltjelief!" schaterde Kitty.

„Ik lees slechts wat er staat," protesteerde Jack.

„Ja, ja, ga voort!"

„Dan wensch ik, als een schadeloosstelling voor zijn arm, gewond hart.... Werkelijk, Kitty, ik fantaseer niet."

„O, excuseer me!' En ze smoorde een lachbui in haar kanten zakdoekje.

STANDBEELD VOOR STADHOUDER WILLEM III.
In het Gebouw voor Beeldende Kunsten te 's-Gravenhage wordt een tentoonstelling gehouden van een drietal ontwerpen van dit standbeeld. Links het ontwerp van den heer Ch. van Wijk; middenfoto dat van den heer L. J. Vreugde; rechts van den heer Toon Dupuis.

EEN ROODE-KRUISVERPLEEGSTER.
Als pendant van de onlangs door ons gereproduceerde foto „De lichting 1931 onder de wapenen", stuurt een onzer abonné's ons bovenstaande foto van zijn dochtertje geheel in het kostuum van een Duitsche Roode-Kruisverpleegster gestoken.

„Voor zijn gewond hart, dat genoemde som van twee honderdduizend gulden aan gezegden Jack Dagnal zal worden uitgekeerd." Hij vouwde het papier dicht, deed het weer in zijn sigarettenkoker en dezen laatsten in zijn zak.

Hij had nog een sigaret opgestoken, en blies nadenkend de blauwe rookwolkjes voor zich uit. Er was in de balzaal een pauze en er klonk nu een damesstem die een sentimenteel liedje zong.

Jack kwam geheel onder den indruk van de melodie van het liefdeliedje. Hij was immers tot over zijn ooren verliefd op Kitty en zij zouden reeds maanden geleden getrouwd zijn als dat noodlottige testament geen spaak in het wiel gestoken had.

Kitty Weston was, zooals de goede of booze oom (naar men hem noemen wil) in zijn uitersten wil had verklaard, een zelfstandige, stijfhoofdige jongedame, die zooals zij kort en bondig verklaarde „niet op bevel wilde trouwen."

De zorgzame oom had er zijn hart op gezet dat de beide jongelui een paar zouden worden, weinig vermoedende dat ze reeds hun harten aan elkaar verpand hadden, zonder eenige hulp van zijn kant. En daarom had hij in zijn uitersten wil een bepaling gemaakt die haar, meende hij, wel zou doen besluiten aan zijn heimelijk gekoesterden wensch gevolg te geven.

Als zij Jack niet trouwen wil, krijgt hij de erfenis en dan zal ze wel eieren kiezen voor haar geld en hem daarna nemen.

Het testament had evenwel juist het tegenovergestelde uitgewerkt en Kitty in het diepst van haar trotsche hartje gewond. Had ze eerst volgaarne den geliefden man getrouwd, nu wilde ze niet, omdat ze ertoe gedwongen werd.

Jack had nu reeds gedurende tien maanden, die sedert het bekend worden van de clausule in het testament verloopen waren, gepoogd den tegenstand van de stijfhoofdige jonge dame te breken, doch te vergeefs. En nu, na deze laatste vruchtelooze poging, was hij geheel ontmoedigd.

Een uitroep van Kitty stoorde hem in zijn overpeinzingen.

„Jack! Jack!" riep ze uit. „Ik heb 't! Ik heb den weg gevonden!"

„Wat heb je?" vroeg hij verbaasd. „Den weg gevonden? Wat voor 'n weg?"

„Den weg..." en bij deze bekentenis bloosde ze allerbekoorlijkst, „den weg om dat dwaze testament te negeeren en..." ze hield op.

„En wat?"

„Het geld te behouden!"

„Goede hemel, Kitty! Hoe?"

„Wel, jou malle domme jongen! Ik weet zeker dat je die draconische bepaling, die je als een minnebrief op je hart draagt, meermalen gelezen hebt en toch heb je nog geen middel gevonden om er aan te ontkomen. Ik kan met je trouwen uit vrijen wil, zonder door ooms laatsten wil er toe gedwongen te worden."

„Het kan me niets schelen, hoe je met me trouwt, als je 't maar doet."

„Jack, niet zoo ruw! Luister! Dat nare testament bepaalt dat ik jou binnen een jaar moet trouwen om het geld te erven."

„Ja!"

„Welnu, ik wil het geld niet erven. Ik bedoel: ik wil niet gedwongen worden het te nemen, en ik wil niet gedwongen worden jou te trouwen."

„Ik begrijp niet waar je heen wilt!"

„Dat pleit niet voor je doorzicht, want het is zoo helder als glas. Het jaar is bijna om!"

„Helaas ja!"

„En dan erf jij het geld!"

„Ik ben je erg dankbaar!"

„Dan mocht je wel een dankbaarder gezicht zetten. Ha, ha! Jack, wat ben je toch een uilskuiken!"

„Dank-je!"

„Begrijp je het dan niet! Er is toch geen enkele bepaling in het testament die jou verbiedt om mij te trouwen als het jaar om is?"

„Drommel, neen!"

„Wel, dan trouwen we!"

„Wil je?"

„Natuurlijk wil ik!"

„Wanneer?"

„Den dag nadat het jaar verstreken is als je wilt."

„Waarom? Om het geld?" — „Neen Jack, om je zelf."

„Prachtig! En wat moet er met het geld gebeuren?"

„Wel," zei ze, schalks lachende, „twee ton voor een jonggetrouwden man is veel te veel, daarom geef je mij de helft als speldengeld."

„Akkoord! Laat ons de overeenkomst bezegelen!"

De balmuziek begon opnieuw.

„Onze wals!" zei hij vroolijk en ontstal haar een kus.

BELANGRIJK!

Door de Uitgevers van PANORAMA zijn MAPPEN verkrijgbaar gesteld, om de nummers te bewaren totdat zij gebonden worden. Deze Mappen, gemaakt naar hetzelfde ontwerp als de bekende prachtbanden, zijn zoo vervaardigd, dat men de nummers zónder deze te schenden erin bevestigen kan, en op deze wijze dus het beschadigen kan voorkomen. De prijs bedraagt slechts **50 Cents.** Waar geen boekhandelaar gevestigd is, bestelle men rechtstreeks aan:

A. W. SIJTHOFF's UITGEVERS-Mij. LEIDEN.